

## КАКЪ ОБИКНАЛЪ МАЙКАТА-ЗЕМЯ.

Трудихъ се упорито.  
Благодатъта си ти  
щедро излѣ,  
О! Земя света.

Вече три години откакъ любопитството не ме оставяше на мира, да посетя стария си другаръ и видя съ собственитѣ си очи градината му, за която бѣхъ чувалъ добри отзиви.

Случи се така, че този пжтъ желанието ми се изпълни.

Бѣше топла майска сутринъ. Умилното слънце хвърляше златнитѣ си лъчи. Въздухътъ се напояваше съ ароматенъ миризъ. Птичкитѣ буйно скачаха и сладострастно изливаха романса си въ подмлдения шумакъ. Ярко се зеленѣха изкласилитѣ по нивята жита. Животъ трескавъ кипѣше, навсѣкжде ставаше весело и приятно.

Въ такова отъ слънчевъ блѣсъкъ време забравяме себе си и пожелаваме да сме сами съ слънцето, съ благодатната му топлина.

Мълчаливо и апостолски тръгнахъ отъ града по стърменъ мжченъ пжтъ. Преминахъ билото, спуснахъ се по наклона и току-що навлѣзохъ въ ливадитѣ, съ зрѣхъ седналъ на зелената морава старецъ, съ набръчкано и дълбоко набраздено отъ мизерията лице и преперящи ржце, опитвайки се да свърже въ китка полскитѣ цвѣта, хвърлени отъ неговото мило внуче върху колѣната му.

Въ отговоръ на учтивия ми поздравъ, той отвърна:

— трѣбва да си безгриженъ и честитъ човѣкъ, за да се разхождашъ по това време изъ роснитѣ ливади?

— Какъ да не съмъ честитъ всрѣдъ царството на дивната природа, която ме очарова?

— Вѣрно е, — издума старецътъ, — но немога като тебе да се наслаждавамъ: слѣпъ съмъ.

— Слѣпъ си! и отъ кога?